

POZNÁMKY A ŠPLECHY ZO STRETKA

Čo ak ale iní ľudia z farnosti takto žiť a tvoriť takéto vzťahy nechcú?

Výskum Gallupovho ústavu, venujúci sa farnostiam, ukazuje, že ani v tých najživších farnostiach nie je počet zapojených farníkov vyšší ako 60%. Bežne je toto číslo nižšie. Je to dobré, alebo zlé znamenie? Príde na to...

Ak sa pozrieme na Ježiša a Jeho „farnosť“, zistíme, že bola tvorená jadrom „učeníkov“ – povedzme 12 + 72 ľudí, asi nikdy nie viac než plus mínus oných 120 ľudí, prítomných na Turice. Okolo nich boli potom „zástupy“, čítajúce neraz aj tisícky členov. Pomer zapojených členov (= učeníci) a nezapojených (= zástupy) tak bol niekde v rádoch 1:10. Ani Ježiš teda nemal vo svojej „farnosti“ 100% veriacich a obrátených učeníkov a nasledovníkov, ani zďaleka! Bolo to zlé? Určite nie. Naopak, môže (ale len môže!) to byť známka toho, že sme veľmi živá a dobre fungujúca farnosť. Konkrétne:

- 100% zapojených farníkov by znamenalo – bez ohľadu na to, či to konkrétne znamená 20 alebo 2000 ľudí – že farnosť sa stáva sektou, uzatvoreným klubom, jej misijný potenciál je nulový a nesplňa svoje poslanie prekvasiť prostredie, v ktorom účinkuje, pretože nikoho „z ľudí zvonka“ nepriťahuje. To znamená, že je sama v sebe mŕtva... „Slyšel jsem na jakési konferenci jednoho faráře vyprávět, jak mu došlo, že se jeho kostel stal bezpečným „klubem“ pro partu stejně smýšlejících lidí: to když viděl, jak farníci chodí po kostele a nechávají přitom tašku nebo kabelku na svém místě v lavici. Pokud podle něj v kostele nehrozí, že nám někdo něco ukradne, pak nejsme vůči lidem na okraji skutečně otevření. A doplnil k tomu, že pokud občas někomu v kostele neujede nějaké to neslušné slovo, znamená to, že se neotevíráme lidem na okraji, ale přitahujeme jen ty stejně smýšlející.“ (James Mallon)
- 10% zapojených farníkov naopak môže znamenať dvoje:
 - Môže to byť dobré znamenie – podobne ako to bolo u Ježiša Krista, že totiž živé jadro kresťanov, plné Ducha Svätého, plné viery a Božieho života v bratskej jednote a v Božej sile, priťahuje obrovské zástupy ľudí, ktorí sa časom (aspoň časť z nich) sami stávajú učeníkmi a členmi jadra. Znakom, že to tak je, je skutočnosť, že podobne ako na Turice aj tu jadro početne rastie a to bez toho, aby robilo kompromisy či strácalo svoju evanjeliovú autenticitu.
 - A môže to byť zlé znamenie – ak jadro nerastie, možno sa dokonca znižuje a vymiera. Potom je to známka toho, že jadro samo nielenže nezvláda misijné poslanie, ktoré ako súčasť Cirkvi má, ale najskôr aj samo je už viac-menej mŕtve, nefungujúce, vlastne už ani nie je jadrom, ale skôr alebo akosi uzatvorenou sektou, privátnym klubom v rámci farnosti, alebo len akýmsi privátnym reliktom, pozostatkom čohosi, ale v podstate už mŕtvym a nefunkčným.

Čo teda robiť?

Zatiaľ neriešiť „zástupy“. Miesto toho sa sústrediť na seba a byť týmto zdravým jadrom. Ak ním naozaj budeme, vo viere a vo vydanosti Kristovi, potom sa to začne prejavovať aj na tom, že ľudia zo „zástupov“ sa budú k tomuto jadru postupne pridávať, pretože sa im bude páčiť to, čo na nás budú vidieť. Výsledkom je potom štandardný model farnosti, kde „jadro“ žije a v malých spoločenstvách a je zapojené do programu a života farnosti – a „zástupy“ prichádzajú na nedeľnú omšu do kostola (poniektorí aj cez týždeň) a občas na nejaké verejné podujatie farnosti, ale ešte bez toho, aby urobili krok obrátenia, rozhodli sa pre vážne nasledovanie Krista a pre zapojenie sa do Jeho Tela v organizme farnosti – a my dúfame, že časom tento krok urobia a k jadru sa pripoja.

Čo ak nemám na farnosť a jej aktivity čas? Mám rodinu a tá na moje vzťahy s farnosťou žiarli...

Farnosť ako rodina je v prvom rade o zmene myslenia, nie o aktivitách. Vlastne, ak stojíme na aktivitách, je to známka istej nezrelosti. Žiadna rodina predsa nežije na „rodinných aktivitách“, ale na „rodinnom živote“.

Ide o to, aby sme vzali Božie slovo vážne a začali sa učiť pozeráť na seba navzájom ako na súrodencov. So všetkým, čo k tomu patrí: s túžbou spoznať sa (ako dávno stratení súrodenci, ktorí sa zrazu po dlhokánskom čase našli), zaujímať sa o seba, byť si nápomocní, nemať problém požiadať niektorého brata či sestru vo farnosti o pomoc, keď treba (a neosiť sa, že veď sú to cudzí ľudia a nebudem ich obťažovať a čo si pomyslia) a rovnako ju aj úplne samozrejme poskytnúť, hoci aj len tým, že si ich vypočujeme (s opravdivým záujmom, veď sú to naši súrodenci, nie s oným nervóznym „kedy-už-skončí“ výrazom v tvári...). Je to o učení sa úprimnosti, keď môžem otvorene povedať, čo si myslím, vyliat' si svoje srdce – ale rovnako aj ja prijímam od druhého to, čo mi úprimne hovorí, bez urážania sa, bez pretvarovania sa, ... proste ako opravdiví súrodenci. Toto je sama podstata kresťanstva a na toto čas byť musí.

Nakoniec, nedivme sa, že v našej fyzickej rodine môže naša viera a naše nasledovanie Krista vyvolať odpor. Ježiš nám hovorí úplne jasne: „Nemyslite si, že som priniesol pokoj na zem. Nie pokoj som priniesol, ale meč.“³⁵ Prišiel som postaviť syna proti jeho otcovi, dcéru proti matke, nevestu proti svokre.³⁶ A vlastní domáci budú človeku nepriateľmi“ (Mt 10,34-36 SSV). Ježiš nás naozaj pozýva do skutočnej novej vlasti a do skutočnej novej rodiny a my sa musíme rozhodnúť, či do nej patriť chceme alebo nie. Povedané polopaticky: Musíme si zvoliť, či sa radšej chceme spasiť v Božej rodine, či už bez našich príbuzných, alebo aj s nimi (a túto nádej stále máme) – alebo či necháme svojich príbuzných zatratíť sa a seba s nimi, pretože sme kvôli nim aj my sami Božiu Rodinu opustili, resp. si ju ani

nevybrali ... Možno nám to zo začiatku, uprostred konfliktu, tak pripadať nebude, ale to najlepšie, čo pre svoju rodinu (tú fyzickú) urobiť môžeme, je naozaj byť naplno členmi Božej Rodiny a byť tak pre nich svetlom, cestou i bránou, aby sa časom k nej pridali aj oni...

Dobrá správa ale je, že skutočná farská rodina čas skôr šetrí, než uberá. Nie je totiž postavená ani tak na aktivitách, ale skôr na spoločnom živote a vzájomnej službe a vzájomnej pomoci a to je niečo, čo čas skutočne šetrí a život uľahčuje... ☺ Len si predstavme, že si dokážeme vypomôcť napríklad s vozením detí do školy... so strážením detí... alebo hoci aj na záhrade, na stavbe... v chorobe... pri nákupoch (ideme do Poľska, nakúpime aj ostatným zo spolča) a pod.